

Живата вода.

(Приказка).

Нѣкога единъ старецъ намѣрилъ благотворенъ изворъ на живоносна вода. Който пиелъ отъ тая вода, живѣлъ вѣчно — никога не умираше.

Старецътъ намислилъ да спаси човѣчеството отъ смъртта, та напълнилъ единъ мѣхъ съ живата вода и го далъ на враната да го отнесе.

— Занесъ, казалъ той, този мѣхъ на хората. Излѣй го върху първия човѣкъ, който срещнешъ.

Враната хванала съ човката си мѣха и отлетѣла къмъ градове и села.

Отъ дългото летене тя се уморила, та кацнала на една елха да си почине и дочака нѣкой да мине подъ елхата. Дълго чакала тя тамъ, но никой не минаше. Мръкнало. Враната треперала отъ страхъ сама на дървото. И ето, свърхъ това, изъ горския гжсталакъ се разнесе съ зловѣщия гласъ на нощния разбойникъ — бухала.

Враната трепнала, уплашила се и изкрѣкала. Мѣхътъ падналъ отъ устата ѝ и разлѣлъ живата вода по клонитѣ на елхата.

Отъ тогава тя е вѣчно зелена.

А. Илийчевъ.